

[Jensen Christensen.]

dens de højeste Lønninger inden for Stats-administrationen ligger omkring 20 000 Kr. En saadan Sammenligning kan man slet ikke drage. Enhver, der kender noget til Forholdene, ved, at dengang man af Hensyn til vor Udenrigshandel gik over til at centralisere Kvægeksporten paa den Maade, det skete, drog man — og her vil jeg give den højtærede Landbrugsminister Ret i en Udtalelse, han fremsatte ved Sagens første Behandling — ganske naturligt disse store Eksportørfirmaer ind i et Medarbejderskab. Man gjorde det først og fremmest, fordi de var de kyndige paa dette Omraade, og man gjorde det tillige, fordi vi paa det Tidspunkt ikke havde det samme store faste Marked for Eksportkreaturer, som vi har nu. Centraliseringen paa det Tidspunkt var netop en Følge af, at dette store Marked en Overgang glippede. Hvad det gjaldt om, var at tage alle de Kræfter i Brug inden for Kvægeksporten, der ved deres private Indsats havde løbet en Risiko, idet de ved Prøvesendinger til de forskellige Markeder havde forsøgt at aabne os Markeder snart her, snart der. I den Risiko, disse private Firmaer saaledes havde paataget sig, var der ogsaa et Udtryk for, at de, naar de gled ind i Eksportudvalgets Tjeneste, gjorde det ikke alene med deres Personsagkundskab i denne Forbindelse, men med hele den Salgsorganisation, de var i Besiddelse af herhjemme, og med de Forbindelser, de selv havde skabt i Aftagermarkedet ude omkring i Landene. Saadant noget kan man ikke uden videre sammenligne med Funktionærers Virksomhed i en Statsinstitution.

Naar det ærede Medlem indirekte bebrejdede mig, at jeg som Medlem af Kontroludvalget ikke havde været tilstrækkelig opmærksom paa de store Fortjenester, der fremkom, og ikke havde kritiseret, at enkelte Firmaer kunde tjene saa meget, som her er Tale om, vil jeg gerne dertil sige, at det har jeg været opmærksom paa, men jeg har ogsaa været opmærksom paa, at man inden for selve Kvægeksportudvalget under Udsigten til en langt højere Eksport i 1940 end før var kommet ind paa et Besparelssystem gennem en Sænkning af Opkøbsgebyret for de enkelte Kreaturer inden for paa Forhaand fastlagte Grænser. Man gav et Opkøbsgebyr for de første 100 000 Dyr,

og saa havde man en glidende Skala nedefter, der har ført med sig, at man i 1940 har sparet i Opkøbsgebyrer 137 713 Kr., i Afleveringsgebyrer 71 184 Kr., i indenlandske Afgifter 366 998 Kr. og paa Kassationskontoen i Kraft af Assurancen 100 000 Kr. Naar et Kontroludvalg skal give sig til at kritisere, maa det være, fordi det finder, at der i Fremgangsmaaden er noget at kritisere. Men da det var klart, at man for 1940 vilde komme op paa en betydelig højere Eksport af Kreaturer, end man har haft i tidligere Aar, saa tilrettelagde Kvæg- og Kødudvalget Opkøbsgebyrerne paa den Linie; men at dette ikke forhindrede, at Eksporten steg fra omkring 170 000 om Aaret til i Fjor at naa op i Nærheden af 440 000, siger sig selv. Man skal spare meget stærkt, hvis man skal forebygge, at der i et saadant enkelt Aar kan komme betydelige Fortjenester til dem, der har med Sagen at gøre.

Det bliver imidlertid for Landbruget ikke nær saa meget Spørgsmaal, om man kan føle sig misundelig over, at enkelte Firmaer kommer til at tjene nogle Penge, som det bliver et Spørgsmaal om, hvorvidt man kunde have faaet det foreliggende Problem ordnet paa en billigere Maade. Og i saa Henseende maa jeg sige, at naar man kommer Sagen ind paa Livet, naar man faar at vide, at Opkøbsgebyret i Fjor i Nettofortjeneste til de forskellige Eksportfirmaer har givet 2 Kr. 10 Øre pr. Kreatur eller 0,45 af hele Omsætningshistorien, saa kan jeg ikke se, at der i og for sig er noget at kritisere her, saa meget mindre som man for Aaret 1941 ud fra Erfaringerne for 1940 yderligere glider ind i et Besparelssystem, der virker automatisk. Hvis man f. Eks. kommer op paa en Eksport af 370 000, hvad man har talt noget om — om det kommer til at holde Stik, ved jeg ikke —, glider Nettofortjenesten af Opkøbsgebyret ned paa 1 Kr. 90 Øre pr. Kreatur. Det, Landmændene som saadanne maa interessere sig for, er: Hvad koster det mig at faa det Problem, der her er Tale om, sagkyndigt røgtet? Og i saa Henseende tror jeg ikke, at man med den Ret, som det ærede Medlem Hr. J. S. Foget synès at tale ud fra, kan kritisere Fremgangsmaaden, saaledes som det ærede Medlem gjorde.

Jeg har med disse Bemærkninger ønsket